

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΣΤ'.

Τὰ κοινόδια.— Οἱ ἀσκηταί.— Ἡ Ἁγία Λαύρα.—
Φαντασιοκοπίαι ἀπὸ τοῦ Πύργου.—
Ὁ ἐπιλόγιος.

Μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ἐπεσκέφθην ὅλας σχεδὸν τὰς μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πανταχοῦ δὲ τὴν κῦτὴν μοι ἐπεδαψίλευσαν φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν, προθύμως πάντοτε παρέχοντές μοι πληροφορίας περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἱερῶν μονῶν. Ἐκάστη νέα ἡμέρα μοι ἀπεκάλυπτε νέα παραδόξα τοῦ βίου τῶν μοναχῶν, ἅτινα πλείότερον ἐκίνουν τὸ ἐνδιαφέρον μου. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον καὶ ἐγώ, ὅπως οἱ πλείστοι τῶν συμπατριωτῶν μου, τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ μοναστικὸς βίος διέρχεται ἐν ὁκνηρίᾳ. Ἡ διαμονή μου ὁμῶς ἐν τοῖς κοινοβίοις μὲ ἐδίδαξεν ὅτι ὅλως τὸ ἀντίθετον συμβαίνει, καὶ ὅτι δυσκόλως δύναται τις νὰ εὕρῃ ἄνθρωπον μᾶλλον ἐπίπονον διάγοντα βίον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δρώσῃ κοινωνίᾳ. Ἐν τοῖς κοινοβίοις ὁ μοναχὸς δεσμεύεται ἐντὸς στενοῦ κρίκου αὐστηρᾶς στρατιωτικῆς πειθαρχίας, οὐδεμία δὲ ἄλλη ὑφίσταται ὑπεροχὴ παρ' αὐτοῖς πλὴν τῆς τοῦ ἡγουμένου, πρὸς ὃν πάντες ὑπακούουσιν. Εἰς τὰ μοναστήρια ταῦτα δὲν θὰ ἴδῃτε τὰς προσωπικὰς διακρίσεις, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς ιδιορρυθμοῖς μεταξὺ πλουσίων καὶ πενήτων μοναχῶν. Ἐν αὐτοῖς ἐπικρατεῖ κοινωνιστικὸν μᾶλλον σύστημα πλήρους ἰσοπεδώσεως καὶ τελείας κοινοκτημοσύνης.

Εἰσερχόμενος ἐν τῷ κοινοβίῳ ὁ μοναχὸς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέραν περιουσίαν, οὔτε νὰ ἀποκτήσῃ δι' οἷον δὴποτε λόγον τοιαύτην. Ὅ,τι καὶ ἂν ἀποκτήσῃ ἐργαζόμενος ἀνήκει εἰς τὴν μονήν, αὐτὸς δὲ ἐκ ταύτης τρέφεται καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀφιερῶν τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλ' οὔτε τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ βίου ἔχει ὁ κοινοβιάτης, ὅπως ὁ ἐν ιδιορρυθμῷ πολιτευόμενός τιθων μοναχός. Ὁ βίος του εἶνε ἄπλους, σκληρὸς καὶ πλήρης στερήσεων. Ἡ ἐργασία του πολλὴ καὶ ἐπίπονος, ἡ δὲ τροφὴ λιτοτάτη. Τὸ κρέας ἀπαγορεύεται καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀσθενεῖς ἀκόμη, τὰ δὲ ἄλλα πολυποικίλα ἐδέσματα τῶν μονῶν σπανίζουσιν ἐν τοῖς κοινοβίοις. Ζωμὸς ἐξ ὀσπρίων, ἐνίοτε ἰχθὺς καὶ συνεχῶς ἄρτος ἄπλους καὶ ὕδωρ· ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ τροφὴ των. Καθ' ὥρισμένας μάλιστα τοῦ ἔτους ἡμέρας οὐδὲ αὐτὸς ὁ ἄρτος παρατίθεται ἐν τῇ τραπεζῇ.

Τὴν βίον τοῦτον ὑποφέρουσιν ἀγογγύστως, καὶ μεταβαίνουνσι προθύμως ὅπου ὁ ἡγούμενος, ὁ μόνος ἐξασκῶν ἐπιρροὴν ἐν τῇ μονῇ, τοὺς διατάζει. Πολλὰκις λαμβάνεται ἀνάγκη νὰ διανοῶσι περὶ μεγάλας ἀποστάσεις καὶ νὰ παραμείνωσι ξυλεύοντες καὶ θερίζοντες ὑπὸ καυστηρὸν ἥλιον ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους. Ἡ ἐργασία τότε εἶνε

σκληροτάτη, ἐν τούτοις ὑπακούουσι πάντες καὶ ἐγκατεροῦσιν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου παραπόνου. Δυνατὸν ὁ μοναχὸς νὰ ᾔτῃ ἀβροδίαιτος, ἀσυνεθιστος εἰς τοιαύτας πεζοπορίας καὶ ἀγροίκους ἐργασίας· οὐδεμία ὁμῶς ἐξαιρέσις ὑπάρχει· κατ' ἀκολουθίαν ἐργάζεται ὡς ὁ τελευταῖος τῶν μοναχῶν, ὃν παρέσυρεν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει τὸ ρεῦμα τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου ἢ ἄλλη τις ἥκιστα ποιητικὴ ἀφορμή. Καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς καρέντας αὐτοκράτορας καὶ τοὺς μονάσαντας ἡγεμονοπαιδας οὐδεμία ἐγίνετο διακρίσις. Ὅλοι οἱ τίτλοι καὶ ἡ κοσμικὴ δόξα των ἔμενον ἔξω τῆς μονῆς· ὅταν δὲ εὐρέθησαν νεκροὶ ἐντὸς τῶν πενιχρῶν κελλίων των, τοὺς ἔρραψαν ἀπλούστατα ἐντὸς τῶν ῥάσων των καὶ τοὺς ἔθαψαν ἐν τῷ κοινῷ κοιμητηρίῳ, χωρὶς οὐδὲν διακριτικὴν σημεῖον νὰ τεθῇ ἐπὶ τῶν τάφων των.

Μόνον οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες ἀπολαμβάνουσι διακρίσεων καὶ μετὰ θάνατον· διὸ οἱ τάφοι πατριαρχῶν μονασάντων τηροῦνται εὐλαβῶς καὶ μετὰ μεγίστης μερίμνης ὑπὸ τῶν πατέρων.

Μετὰ τοὺς κοινοβιάτας ἔρχεται ἐτέρα τάξις μᾶλλον σκληραγωγημένη, ἡ τῶν ἀσκητῶν. Οὗτοι πάλιν διαρρήξαντες πάντα μετὰ τοῦ κόσμου σύνδεσμον ζῶσιν εἰς τὰς ρίζας τοῦ Ἄθω, ἐντὸς πενιχροτάτων κελλίων, ἐσθιοντες μόνον ἄρτον καὶ πίνοντες ὕδωρ· ἐκεῖ δὲ ὑποβαλλόμενοι εἰς ἀνικούστους σωματικὰς ταλαιπωρίας, ἵνα κερδήσωσι τὴν ψυχὴν των, διαμοιράζονται τὸν βράχον των μὲ τὰ ὄνεια καὶ τοὺς αἰγάγρους. Ὁ ἄκρος ἀσκητικὸς οὗτος βίος γίνεται παραίτιος πολλῶν κακῶν καὶ κινδύνων, οὓς συνεπάγει συνηθέστατα ἢ ἐν τῇ μονῇ εἰς ἑξάρσεις τῆς φαντασίας, ἢ τὰ θύμματα εἶνε συχνότατα. Ἐν τούτοις ὁ ἀσκητικὸς οὗτος βίος ἔχει πολὺ τὸ παράδοξον, τὴν δὲ ἀρχὴν αὐτοῦ δεῖν νὰ ζητήσῃ τις πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ εἰς τὰ βάθη τῶν παρθένων δασῶν τῆς Ἀσίας. Οἱ Βαβυλώνιοι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐν τοῖς θεοσκευτικαῖς αὐτῶν θεσπίσμασιν εἰσῆγαγον τὸν ἀσκητισμὸν, ὅστις μετὰ πάροδον τοσούτων χιλιᾶδων ἐτῶν εὕρηται πάλιν εἰς τὰς ρίζας τοῦ γιγαντιαίου ἐκείνου κώνου, ὃν ὁ γλύπτης Δεινοκράτης ἐπρότεινε τῷ Μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ νὰ τὸν γλύψῃ εἰς ἀνδριάντα τοῦ μεγάλου Μακεδόνα, ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἰδρῶετο πάλιν δεκτικῶν ψυχῶν, ἀπὸ τῆς ἐτέρας δὲ θὰ ἔρρεε ποταμὸς ὀλοκλήρου ὕδατος. Ἡ φαντασιοπληξία ὁμῶς αὕτη τοῦ Ἑλλήνος γλύπτου ἔμεινεν ἀνεφάρμοστος, ὁ δὲ βράχος ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ μορφῇ σκέπει σήμερον τοὺς ἀσκητάς, οἵτινες ἐκεῖ ἐζήτησαν τὴν τυραννίαν τοῦ σώματος των.

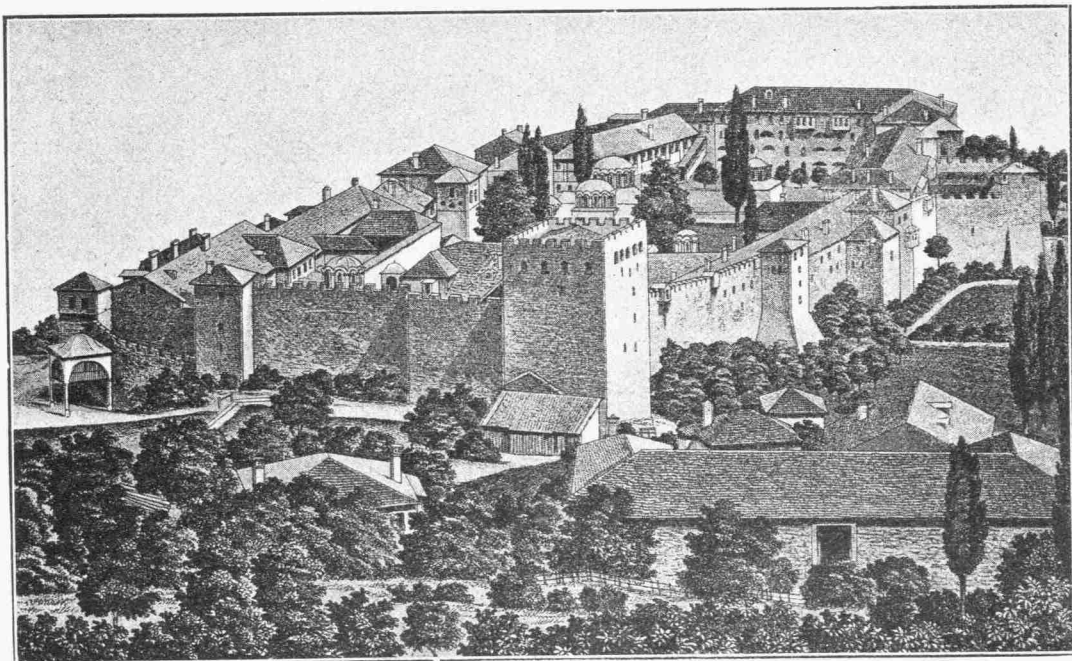
Ὅλοι αὗτοι αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ βίου τῶν ἐκ τῆς κοινωνίας ἀπομεικχυσμένων τούτων ἀνδρῶν ἤρξαντο ἀφαιροῦσαι τὴν εὐθυμίαν, ἣν μοι παρέσχε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς μου

ἡ πλουσία βλάστησις καὶ τὰ μαγευτικὰ τοπία τοῦ Ἁγίου Ὄρους, βαθμηδὸν δὲ μὲ κατέλαβε μελαγχολία καὶ ἤρχισα νὰ ἀποφεύγω τὴν συνάντησιν τῶν ἀπεσκελετωμένων ἐκείνων φιλοσόφων, οὓς ἐνόμιζον ὡς φρενοπαθεῖς διὸ κατερχόμενος τῶν καλυθῶν τῶν ἀσκητῶν ἐπεσκεφθὲν τὴν μονὴν τῆς Λαύρας, ζητῶν ἐν αὐτῇ ψυχικὴν ἀνακούφισιν.

Ἡ μονὴ αὕτη εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἡ μεγίστη πασῶν. Τὰ τείχη της καὶ οἱ ὑψηλοὶ τῆς πύργοι δίδουσιν αὐτῇ ὄψιν φρουρίου, τὸ ὅποσον ὁ χρόνος ἐπλήρωσε ποιητικῶν παραδόσεων. Ἡ τοποθεσία της εἶνε θαυμασία· ἔχει ἐνώπιόν της ὅλον τὸ βο-

νος τὴν δίπυργον ἐκείνην πύλιν θὰ ἤκουον τὰς ἰαχὰς τῶν πολεμιστῶν ἐκκτὸν μαχῶν ἢ τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων τῶν σταυροφόρων.

Ἐρῶσον ὅμως προσήγγιζον εἰς τὰ τείχη καὶ ὁ ἀνατέλλων ἥλιος διέλυε τὴν ἐπικαθημένην ἀχλύν, διέλυε συγχρόνως καὶ τὰ γεννήματα τῆς φαντασίας μου, καὶ ἐξήλειψε τοὺς πολεμιστὰς τῶν παρωχημένων ἐποχῶν, παρουσιάζων τοὺς λευκοὺς σταυροὺς τῶν ἀπειραρίθμων ναύσκων, οἵτινες κοσμοῦσι τοὺς δέκα ἔξ μεγάλους πύργους τῆς μονῆς, ἐφ' ὧν ἄλλοτε εἶχον στηθῇ κανόνια πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως ἐκ μέ-

Η ΑΓΙΑ ΛΑΥΡΑ

ρειανατολικὸν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ δορυφορεῖται ὑπὸ τῶν χερσιμάτων Μακεδονικῶν νήσων, τῆς Θάσου, τῆς Σαμοθράκης, τῆς Ἰμβρου καὶ τῆς Λίμνου, ὑπὲρ αὐτὴν δὲ ὡς παμμέγιστος μονόλιθος σκπερίου ὑψοῦται ἡ ἀκρόρεια τοῦ Ἀθῶ.

Ὅτε ἔφθασα ἔξω τῶν τειχῶν τῆς μονῆς ἤτο πρῶτα ἐκρινή, ἡ δὲ μονὴ διεκρίνετο ὡς φασματώδης ὄγκος ἐν μέσῳ τῆς ἐσθινῆς ὁμίχλης. Ἡ πρῶτη ἐντύπωσις, ἣν μοι παρήγαγεν ἡ θέα αὐτῆς, ἦτο ὀχυροτάτου φρουρίου. Οὐδεὶς βεδαίως βλέπων μακρόθεν τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα τείχη, τοὺς πύργους καὶ τοὺς προμαχῶνας πιστεύει ὅτι θὰ εὕρῃ εἰρηνικοὺς ἀνθρώπους ἀφιερωμένους εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὴν προσηχίαν. Ἐγὼ ἐφανταζόμην ὅτι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων ἐκείνων θὰ ἐβλεπον ἀκόμη τοὺς ἀκαταβλήτους στρατιώτας τοῦ Νικηφόρου καὶ τοῦ Βελισσίου, οἵτινες ἐπὶ αἰῶνας ἀπέκρουον τὰς ἐισβολὰς τῶν βαρβάρων ἀπὸ τοῦ βορρᾶ καὶ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς Ἀσίας. Ἐνόμιζον ὅτι διερχόμε-

ρους τῶν Ἀράβων καὶ τῶν πειρατῶν, οἵτινες ἐμάστιζον τὸ Αἶγατον.

Ἀπὸ τῆς κυρίας πύλης εἰσῆλθον ἐντὸς δύο ἐτέρων, καὶ ἐκ τούτων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς καὶ εὗρέθην πρὸ τοῦ μεγάλου πύργου, ὃν ἤγειρεν ὁ Τσιμισκῆς καὶ ὅπου ἀπὸ αἰῶνων φυλακίζονται οἱ πρεκρεπόμενοι τῶν μοναχῶν καὶ οἱ ἐξοριζόμενοι εἰς Ἅγιον Ὄρος κληρικοί. Ἀπὸ τοῦ πύργου τούτου δύναται τις νὰ περιλάβῃ δι' ἐνὸς βλέμματος ὁλόκληρον τὴν μονήν, ἔχουσιν σχῆμα σταυροῦ καὶ αποτελούμενην ἐξ οἰκοδομῶν αρχαίων καὶ νεωτέρων, πύργων βυζαντινῶν καὶ οἰκιῶν εἰς οὐδένα ἀνηκόντων ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμόν, ἐκ ναῶν βυζαντινῶν, ἐξ οἰκοδομημάτων χρησίμων διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς μονῆς, καὶ ἐκ μακρᾶς σειρᾶς κελλίων καὶ μοναστικῶν διαμερισμάτων. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς διασχίζουσι στεναὶ ὁδοὶ ἄγουσαι πρὸς τὰ διάφορα οἰκήματα, τοὺς ναοὺς καὶ τὰ προσκυνητήρια, τὴν βιβλιοθήκην, τοὺς κήπους, ἐνθα καὶ αἱ τρεῖς μεγάλοι κυπάρισσοι, αἱ

φυτευθεῖσαι παρ' αὐτοῦ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, καὶ ὧν ἡ περιφέρεια ὑπερβαίνει τὰ ὀκτὼ μέτρα. Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ διαφόρων ἐποχῶν οἰκοδομήματα δὲν ἠγέρθησαν ἐπὶ ὠρισμένου τινὸς σχεδίου, διό μεγάλη ἐπικρατεῖ σύγχυσις, ἥτις ὅμως δὲν ζημιώνει τὴν γραφικότητα τοῦ μοναστηρίου. Τὴν θέαν τῆς μονῆς καθιστᾷ ὠραιοτέρην ἡ πλουσία φυτεία καὶ οἱ ἐκτεταμένοι κήποι λεμονεῶν καὶ πορτοκαλλεῶν, ὧν τὸν ἀνθοσμῖαν ὁ ἄνεμος φέρει μέχρι τῶν κελλίων τῶν μοναχῶν. Ἡ βλάστησις ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ εἶνε ἐξαισία. Δένδρα πυκνόφυλλα ὑψούνται ἐν μέσῳ τῶν αὐλῶν καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν, ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων δὲ τῶν πύργων κρέμονται θύσανοι ποικίλων ἀνθῶν καὶ αἰγοκλημάτων στέφανοι χαρμόσυνοι, ἐνῷ κελαρίζοντα διέρχονται διακυγὴ ρυάκια καὶ ποτίζουσιν ἐκτεταμένους λαχνοκήπους, οὓς καλλιεργοῦσιν οἱ μοναχοί.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀρχαίου ἐκεῖνου πύργου, τὸ βλέμμα μου διέκρινε τὰ Καυσοκαλύβια, καὶ τὰ πυκνὰ δάση, καὶ τὰς δενδροφύτους περιοχάς, καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τοὺς κήπους, οὓς ἡ φιλοπονία τῶν μοναχῶν κατέστησεν ἀληθεῖς παραδείσους καὶ ἐντὸς τῶν ὁποίων θά ἤρχετο τις νὰ διέλθῃ τὸν βίον του, ἀκούων τὴν μελωδικήν φωνὴν ἐκείνης, ἣν ἐπλάσεν εἰς τὰ ὄνειρά του κατὰ τὴν πρώτην ἀφύπνισιν τῶν αἰσθημάτων του. Ἐντὸς τῶν δένδρων ὅμως ἐκεῖνων μόνον σκοῦφοι καλογερικοὶ ἐφαίνοντο, κεφαλὰὶ αἱ ὁποῖαι ἐκλινον κατὰ τὴν πρὸ ἐμοῦ διάβασιν, καὶ ῥάσα τὰ ὁποῖα παρήρχοντο ἐνώπιόν μου ὡς φαντάσματα. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι εὐρισκόμην ἀπομεμονωμένος ἐντὸς τῆς ἀπεράντου ἐκείνης μονῆς καὶ ὅτι ἔζων μόνον μετὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ σιγῆλοι ἄνθρωποι δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ ὡχραὶ ἀναπαραστάσεις τοῦ παρελθόντος. Οὐδέποτε καθ' ὅλην τὴν διαμονήν μου ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἡσθάνθην τόσον ἰσχυρῶς τὴν ἐρήμωσίν μου, ἥτις ἀνταπεκρίνετο πρὸς παλαιὰς φαντασιοκοπίας ἡμερῶν θλιβερῶν τῆς ζωῆς μου. Ἐκεῖ εἰς τὴν μυστηριώδη ἐρημίαν, ἐν μέσῳ ἀρχαίων πύργων καὶ ναῶν, ἐφ' ὧν διήλθον ἑκατοντάδες ὅλων ἐτῶν, ἡσθάνομην τὸν ἀνάθρασμόν ἐπιθυμιῶν μεγάλων, αἰσθημάτων ἀπείρων καὶ ἀνέπληττον διὰ τῆς φαντασίας μου, ὅλον τὸν ἐκλείψαντα κόσμον, ὅστις κατέρρευσε καὶ οὐτινος θραύσματα μόνον ἀπέμειναν ἐκεῖ ἔνθα ἰστάμην.

Ἐν τούτοις τὰ ὄνειρα ταῦτα ἐξησθένουν βαλ-

μηδὸν καὶ κατέληγον εἰς δύο ξανθοὺς πλοκάμους καὶ εἰς δύο γλαυκὰ ὄμματα. Ἡ μετάπτωσις αὕτη τῶν ψυχικῶν μου διαθέσεων μοὶ ἀνεμίμησκε τοὺς στίχους τοῦ Νεκράσωρ: « ὦ ὄνειρα, ὦ μυστηριώδης δύναμις ἐξυψοῦσα τὴν ψυχὴν μου! ὦ φλόξ τῆς νεότητος, τῆς ἀνδρείας, τῶν παθῶν καὶ τοῦ μεγάλου αἰσθήματος τῆς ἐλευθερίας. Ὅλα τὰ μεγάλα αἰσθήματα ἐν τῇ καταπεπονημένῃ ψυχῇ μου ἀφύπνισθησαν διὰ δυνάμεως τῶν ρεμβασμῶν, ἀλλὰ ποῦ εἶσαι σὺ τώρα ὑλικὴ ἰσχύς; Ἐξύπνησα ἀσθενέστερος νηπίου. Γνωρίζω δὲ ὅτι θὰ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα μου μελαγχολικὴ, καὶ θὰ με τρομάξῃ τὴν νύκτα καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ τάφος, ὅπου κοιμᾶται ὁ πτωχὸς μου πατήρ».

Οἱ ἀρχατοὶ πύργοι μοὶ ἔφερον πλέον δειλίαν.

Ἡ μελαγχολία δὲν ἤργησε νὰ με καταλάβῃ καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπόθησε τὸν κόσμον μετὰ τὰ θέλητρά του. Ὁ μοναστικὸς βίος, ἀντίθετος πρὸς τὸν χαρακτῆρά μου, μετέπληττε πλέον, καὶ ὅ,τι θαύμαζον πρὸ ὁλίγων ἀκόμη ἡμερῶν δὲν μοὶ ἐνεποίει πλέον τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν. Ἠρχισα νὰ εὐρίσκω ὅτι ἀρκετὴν χρόνον ἐστερήθην τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ὅ,τι εἶχον νὰ ἴδω τὸ εἶδον. Καὶ αὕτη ἔτι ἡ προσφιλέτης μοι ὁσμὴ τῶν βιβλιοθηκῶν δὲν με εἴλκυε· πρῶτον δὲ τινα ἀπεχαιρέτισα τοὺς φιλοξένους μοναχοὺς καὶ ἀναβάς ἐπὶ τοῦ ἡμίονου διήνυσα ὁλόκληρον τὸ μέχρι τῆς Δάφνης ὁκτάωρον διάστημα, χωρὶς νὰ κατέλθω οὐδόλως τοῦ σάγματος. Δὲν προσεῖχον πλέον οὔτε τοὺς μαγευτικοὺς λειμῶνας, οὔτε τοὺς χαρίεντας λόφους, οὔτε τὰ λευκὰ ἐρημητήρια, οὐδὲ ἤκουον κἄν τοῦ συνοδοῦ μου τὰς ἀνοήτους ἱστορίας. Ὁνειροπύλουν τοὺς φιλικοὺς κύκλους, τὰς φιλολογικὰς ἐσπερίδας ἄθροας τῶν Ἀθηνῶν δεσποίνης, τὰ λογοπαίγνια, τὰς τέψεις, τοὺς ἡχηροὺς γέλωτας τοῦ Γαβριηλίδου καὶ ἐφ' ὅσον ἐνεθυμιάμην ταῦτα πάντα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐμάστιζον τὸν ἡμίονόν μου.

Μετά τινος ὥρας εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ ἤκουον τοὺς ἀργυροῆρους γέλωτας νεαρῶν κυριῶν μεταβαίνουσῶν εἰς Βῶλον, καὶ τὸ φαιδρὸν ἄσμα ὁμάδος Ἑλλήνων τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ πρῶτα με εὗρεν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Μακεδονίας. Ἡ παρχλία ἔγεμεν ἀπὸ Ἑβραίας, αἵτινες ἐκάλυπτον ἐπιμελῶς τὴν κόμην των καὶ ἐπεδείκνυν χαριέντως τὰ κατὰ λευκα στήθη των. Τότε δὲ ἀνέπνευσα μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων ἀνθρώπου ἀτκητεύσαντος ἐπὶ ἐξήκοντα ἡμέρας.

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

